

Nr 2.

Af herr **Ekman, Karl Johan**, om åvägabringande af utredning m. m. angående ändrad anordning af religionsundervisningen i folkskolorna.

Uti en annan vid innevarande riksdag väckt motion har undertecknad tillåtit sig påpeka, att den allmänna demokratiseringen af vårt samhälls- skick, som tagit sig uttryck i 1909 års rösträttsreform, icke kan undgå att sträcka sina verkningar äfven till kyrkans och skolans områden, samt att det program, som därvid från kyrkligt och kristendomsvänligt håll synes mig böra följas för bevarande af kristendomens välsignelser åt vårt folk, torde kunna sammanfattas i följande två hufvudpunkter:

1:o) *Kyrka* och *stat* ställas relativt själfständiga i förhållande till hvarandra, men med bevarande af intimt samarbete dem emellan.

2:o) *Kristendomsundervisningen* i skolorna ställes relativt själfständig, men med bevarande af intimt samband med skolundervisningen i öfrigt.

Den sista af dessa punkter skall här upptagas till närmare behandling.

Ett af de mest framträdande dragen i den demokratiska utvecklingen är sträfvandet att sprida kunskapens och bildningens skatter till befolkningens alla lager. En naturlig följd häraf är, bland annat, folkskoleväsendets allt kraftigare utveckling. Skolan, som hittills sett sitt förnämsta stöd och den starkaste häfstången för ett framgångsrikt arbete i kyrkan och dess målsmän, sträfvar allt mera efter att intaga en själfständig, af kyrkan oberoende ställning. Att utvecklingen af vårt folkskoleväsende hastigt fortskrider just i denna riktning, är uppenbart för en hvar, som något följer företeelserna på detta område.

Sålunda yrkades uti en af herr Staaff m. fl. inom Andra kammaren vid 1909 års riksdag väckt motion, att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta underkasta frågan om den lämpligaste anordningen af folkundervisningsväsendets ledning en allsidig utredning samt förelägga Riksdagen de förslag, hvartill denna utredning befundes föranleda. Motionen, som åsyftade ett fullständigt skiljande af folkundervisningsväsendets centrala ledning från kyrkan, förordades

af Andra kammarens första tillfälliga utskott och godkändes utan debatt af kammaren. I Första kammaren blef ärendet ej föremål för slutlig behandling.

Andra kammarens nyssnämnda tillfälliga utskott ansåg, att det behof af en förbättrad organisation för ledningen af folkskoleväsendet, som motionärerna gjort gällande, vore obestridligt och trängande. Detta behof vore också af folkskolans egna representanter med styrka framhållet, bland annat, genom den resolution i denna riktning, som enhälligt beslöts på allmänna folkskollärarymötet i Gäfve i augusti 1908. Utskottet fann det tydligt, att våra hittills varande svenska förhållanden därvid närmast måste föra tanken på den af motionärerna antydda anordningen med ett fristående ämbetsverk, vare sig för folkskolestyrelsen ensam eller för hela undervisningsväsendet gemensamt. Äfven frågan om mellaninstanserna i folkundervisningsväsendets administration — säger utskottet — tränger sig fram och kräver en lösning. Det är tydligt, att efter 1904 års läroverksreform och läroverksöfverstyrelsens upprättande den nuvarande sammansättningen af domkapitlen, med stiftsstadens lektorer som bisittare, är en ren anomali, och att läroverkslärarna måste komma att försvinna ur domkapitlen samt ersättas i hufvudsak af representanter för kyrkan och kyrkan tillhörande lekmän. Det är från kyrkan själf och ur dess synpunkt, som denna förändring tränger sig fram. Utskottet finner sig emellertid icke kunna bestämdt angifva, på hvilken väg reformen i fråga om mellaninstanserna i folkundervisningsväsendets administration lämpligast bör ske.

Motionärerna hade antydt, att denna väg kunde blifva den, som i viss mån redan blifvit beträdd, nämligen folkskolesakernas fortgående öfverflyttning från domkapitlen på länsstyrelserna.

De önskemål, motionärerna sålunda angifvit, torde vidare hafva förts framåt genom den s. k. folkundervisningskommittén, som under 1910 lär hafva utarbetat förslag till själfständigt ordnande af folkskoleväsendets centrala ledning.

Skulle dessa sträfvanden vinna framgång — på en punkt måste dock folkskolan fortfarande stå i det innerligaste samband med kyrkan, nämligen i fråga om kristendomsundervisningen. Ju mera skolan utvecklar sig i riktning från kyrkan, desto angelägnare är det, att på denna punkt bandet mellan kyrka och skola fastare tillknytes. Ty af den antydda utvecklingen blir en naturlig följd, att lärarna icke längre, såsom hittills, alltid kunna utses med väsentligt afseende fästadt å deras lämplighet såsom religionslärare (jämför folkskolestadgan § 18 a). Ej heller torde betryggande garantier kunna vinnas för, att de lärare, som af en från kyrkan helt och hållet emanciperad folkskoleöfverstyrelse tillsättas, alltid skola

äga vilja eller förutsättningar för att kunna meddela en religionsundervisning, som står i öfverensstämmelse med vår evangelisk-lutherska kyrkas bekännelse. Men så länge vårt folk i det stora hela bekänner sig till denna kyrkas lära och den evangelisk-lutherska kyrkan hos oss äger bestånd — vare sig såsom statskyrka i nu gängse mening eller i friare ställning till staten — är det statens ofvisliga plikt att låta den svenska ungdomen i skolorna uppfostras just i denna kyrkas lära och bekännelse.

Någon annan utväg synes då icke finnas, än att kristendomsundervisningen tilldelas *en relativt själfständig ställning* i skolan, dock med bevarande af intimt samband med skolundervisningen i öfrigt, d. v. s. undervisningen i kristendom bör uppdragas åt särskilda kristendoms lärare, på hvilkas tillsättning de kyrkliga myndigheterna utöfva ett bestämmande inflytande. Intet lärer därvid hindra, att folkskolläraren utses jämväl till kristendoms lärare, om han därtill passar, men i annat fall måste kristendoms lärarna rekryteras från annat håll. Därvid kan man tänka dels på lärarinnepersonalen vid småskolorna, ur hvilken led mången god kristendoms lärarinna torde kunna förvärfvas för folkskolan, och dels på den evangelisk-lutherska kyrkans prästerskap.

Tanken på ett mera aktivt deltagande från prästerskapets sida i folkskolans religionsundervisning har redan förut varit föremål för offentlig behandling och rönt då bifall och understöd från en så framstående och på folkundervisningens område hemmastadd kyrkopolitiker som numera afidne statsrådet och chefen för kungl. ecklesiastikdepartementet *F. F. Carlson*. Vid 1868 års kyrkomöte hade nämligen rådmannen A. W. Björck väckt motion med förslag, bland annat, »att den egentliga religionsundervisningen i de allmänna folkskolorna måtte öfverlämnas till församlingarnas prästerskap». Under debatten härom i kyrkomötet uppträdde statsrådet Carlson med ett synnerligen intresseväckande anförande af hufvudsakligen följande innehåll:

Talaren ansåg den i motionen framställda tanke så god, att den väl förtjänade någon uppmärksamhet. Själfva grundsatsen funnes antydd i folkskolestadgan. Föreskrifterna i denna författning vore dock allt för litet bestämda. Detta förhållande måste man tillskrifva, att de ledt till så litet resultat. Alla närmare bestämmelser om hvad som prästerskapet åläge i afseende på religionsundervisningen, huru långt dess verksamhet i detta fall borde sträcka sig, saknades. Huru många timmar därtill användes vore af mindre vikt, men prästerskapets aktiva deltagande däruti skulle vara af väsentlig betydelse. Om t. ex. en tid af två timmar i veckan bestämdes för att af prästen användas på barnens undervisning i kristendom i folkskolans högre afdelningar, skulle därigenom komma att

vinnas ett välgörande inflytande såväl på hela karaktären af barnens undervisning som ock på läraren själf, hvilken därigenom finge en anvisning om rätta sättet, hvarpå undervisningen borde meddelas. Af egen erfarenhet visste talaren också, att i länder, där folkskolans förhållanden icke äro synnerligen olika med dem i Sverige, prästerskapets aktiva deltagande i kristendomsundervisningen hade utöfvat ett genomgripande inflytande såväl på undervisningen och på folkskollärarnas ställning och verksamhet som på barnen. Går man närmare in på frågan om verkställbarheten, så borde församlingarnas större eller mindre storlek icke egentligen anses så bestämmande som det förhållande: huru många skolor som funnes i hvarje församling. Finnes blott *en* skola i pastorat — och i 316 pastorat vore detta fallet — torde ingen synnerlig svårighet uppstå. Där *två* skolor finnas — och detta ägde rum i 432 pastorat — finnas gemenligen äfven två präster, och torde således äfven där ingen större svårighet vara för handen. Detta vore redan mera än hälften af Sveriges församlingar. Icke blott kyrkoherdarna utan äfven de präster, som eljest finnas i pastoratet, borde för detta ändamål vara verksamma. Där skolorna äro flera än två i samma pastorat, kan prästerskapet åtminstone ingripa i undervisningen vid en af dem och därigenom både själfvtt bättre lära känna bristerna, som böra afhjälpas, och sprida till öfriga skolor kännedom af rätta sättet att gå till väga. Det svåraste slaget af skolor vore de ambulatoriska, men äfven här kunde åtminstone något göras; genom undervisning gifven i en rote kunde en stark inflytelse utöfvas på undervisningen i de öfriga. Dessutom borde man alltid ihågkomma, att den uppoffring af tid, prästerskapet sålunda fick vidkännas, icke blott lyftade undervisningen i skolan, utan lände dem själfva till lättnad och helt säkert till direkt tidsbesparing, när den tid kom, då skolungdomen skulle beredas till sin första nattvardsgång.

Ett i den af statsrådet Carlson sålunda angifna riktningen af grefve Björnstjerna framställdt yrkande vann, vid anställd votering, 25 röster mot 31.

Det torde icke lida något tvifvel, att en anordning sådan som den här ofvan föreslagna skulle vara ägnad att i väsentlig mån förebygga de befarade olägenheterna af folkskolans sekularisering och skänka en mycket god garanti för kristendomsundervisningens bibehållande på evangelisk-luthersk grund i öfverensstämmelse med vårt folks allmänna religiösa uppfattning. Och då ungdomens sedliga och religiösa uppfostran är en angelägenhet, som måste ligga den svenska kyrkans prästerskap synnerligen nära om hjärtat, är det min fulla förvissning, att prästerskapet villigt skall åtaga sig det besvär, som kan komma att blifva en följd af dess

mera aktiva deltagande i skolans kristendomsundervisning, helst som de under 1910 antagna nya lagarna rörande reglering af prästerskapets löneförmåner m. m. öppna möjlighet till en jämnare och rättvisare och därmed för ett stort antal prästerliga tjänstinnehafvare mindre betungande fördelning än hittills af den prästerliga arbetsbördan i öfrigt.

Hvad nu blifvit sagdt om prästerskapets deltagande i kristendomsundervisningen gäller närmast förhållandena på landsbygden. I städerna eller eljest i de större, tätare bebyggda samhällena torde folkskolans kristendoms-lärare lättare kunna rekryteras utom prästerskapets led.

En utredning angående den nu ifrågasatta anordningen af kristendomsundervisningen i folkskolorna torde äfven böra omfatta dels om och i hvad mån särskildt arfvode för kristendomsundervisningen bör utgå och huru medel därtill må kunna beredas och dels hvilka kompetensfordringar böra uppställas för de kristendoms-lärare, som icke tillhöra prästeståndet.

Då de här ofvan berörda frågorna på det närmaste sammanhånga med frågan om folkskoleväsendets ombildning i öfrigt, hvilken fråga öfverlämnats till behandling af särskilda kommitterade, får undertecknad vördsam samt hemställa,

att Riksdagen ville besluta att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t i sammanhang med det pågående arbetet rörande folkskoleväsendets ombildning ville låta verkställa utredning, huruvida icke religionsundervisningen i folkskolorna skulle kunna uppdragas åt särskilda kristendoms-lärare, utsedda hufvudsakligen bland lärarpersonalen eller församlingarnas prästerskap, äfvensom låta utarbета och, i den mån det grundlagsenligt bör ske, för Riksdagen framlägga ej mindre förslag till stadgande i kyrkolagen om förpliktelse för prästerskapet att åtaga sig den undervisnings-skyldighet, som sålunda kan komma att af prästerskapet fordras, än äfven de öfriga förslag, hvartill utredningen kan gifva anledning.

Stockholm den 20 januari 1911.

K. J. Ekman,
Jönköping.
